

Romanca.

Iz sprednje mračne, tihe sobe
solzeče harfe glas zveni,
na divanu ob lepi ženi
sloni ljubimec mlad.
V boli še neizrečeni
mre mu pogleda živi žar,
poln sreče in tesnobe
izvije zdih se vroč.

»Do polnoči, čuj, luna čaka,
do polnoči, čuj, spi bridkost —
sklonila se je, tiho plaka,
prostost, prostost . . .

Aleksandrov.

Mir.

Zvezdá nebroj
blešči pokoj,
lahno zlati
noč pod seboj.

Vse brez glasu,
polno miru . . .
In bolj žari
se plašč Bogu.

Aleksandrov.

Pri stricu.

Sestradan in žejen, z dolgom ogromnim
namerjal sem ravno popiti strup . . .
tedaj se bogatega strica spomnim,
in dušo kot blisk mi prešine up.

Spočetka sem čutil nekako tesnobo,
a srčno bil zmogel sem dušni razdvoj.
Potrkal, k sorodniku stopil sem v sobo —
pogledal me je in me spoznal takoj.

Sedel mi je sam pri široki mizi
in usta nabrał v prisiljen nasmeh;
okoli so spale daleč in blizi
pobožne knjige po stolih, po tleh . . .

Začel sem. Glasno mu vsc potožil,
kako me obup razjeda pekoš.
Na prsi sem burno roko položil
in milo zaprosil: »O stric, pomoč!«

»Pomoč? Hm, le neumen ne bodi!
 Pomoč? Hm — meni je jako žal!
 Odkodi naj jemljem, te prašam, odkodi?« ...
 Z verižico zlato se je igral.

»Da nisi potreben, ne rečem ravno,
 berač pa vendar še nisi vsaj.
 Vse to so drugi trpeli že davno« ...
 Mašil si je v usta prav tolst založaj.

»Železu obliko zada udarec,
 baš preje sem bral tam v knjigah nekje,«
 — popil je hitro vina kozarec —
 »tako i moža udarci store.«

»Sicer pa, kdor sam je v bedo zabredel,
 trpi naj jo sam — to vedno velim.«
 Na mehkem divanu se je presedel,
 in pokala so peresa pod njim.

»Jaz tudi mislim, da moliš premalo.
 Vse, kar imamo, deli nam Bog.
 Le njemu prošnjo, njemu zahvalo.«
 Vrtel je pridno palca okrog.

»Le pojdi! Pokora je pač pokora.
 Kaj maraš — zdrav si kot ptič.
 Vsak človek na svetu trpeti mora.
 Brez zatajevanja, ljubček, ni nič.«

Jaz pa sem bežal brž črez stopnice —
 In komaj prišel sem do vežnih tal,
 na dvoje mi zlezlo je bledo lice,
 in na vse grlo sem se zasmijal.

Anton Medved.

